

Мотивами сумніву та занепокоєння про життя пройнята десята частина твору (|не псбти|, |запиш|, |не слэхай|, |н'ікули|). Переважання фонем [а] передає питальну інтонацію та безнадію у майбутньому. Вживання сонорних більш притаманне жіночому мовленню, яке є мелодійнішим та приємнішим, аніж стримане, суворіше чоловіче – |знбйу|, |так йбкос|, |мъру|, |пэсто|, |такй|. Переважання твердих створює ефект настороженості, тривожності, що влучно передає такі емоції як здивування, тривога, гнів, провина й розчарування.

У фінальній частині описано ритуал прощання/прощення чоловіка та дружини, який є традиційним у гуцулів, та очікування героями своєї подальшої долі. Фонем [а] та [о] передають одночасно надію на вищі сили і безнадійну картину сьогодення. Тут переважає вживання таких сонорних, як [н], [н'] [й], [р]. Фонем [н], [н'] вживаються для позначення побажань, різноманітних заперечень – |най|, |п'іхту|; фонема [й] творить м'яке звучання |най|, |не знбйе|, |йе|, а вібрант [р] – чіткість при рахунку |дрэгий|, |трйт'ій|. Прохання про прощення звучить твердо – |прошчбй менй|, в той час, коли відповідь – більш м'яко – |най буг простьт' – і йб прошчбйу|. У цій частині передані такі емоції, як боязкість, тривожність.

Як бачимо, Марія Матіос в своєму творі «Прощай мене» зобразила цілу палітру емоційних вражень, досягаючи ефекту не тільки лексичними, але й фонетичними засобами. В тексті є як позитивні (інтерес, задоволення, радість надії), так і негативні (хвилювання, тривожність, розгубленість, боязкість) емоції, які разом справляють надзвичайно сильний вплив на читача, не залишаючи його байдужим до персонажів та їхніх особистих переживань.

Отже, як показує аналіз, у діалогах художнього тексту істотну роль відіграють фоностилістичні засоби відображення емоцій. Їх застосування дозволяє яскравіше змальовувати емоційні стани героїв, визначати певну комунікативну спрямованість, надавати динамічності діалогічному спілкуванню, передавати відповідний емоційний стан, забезпечувати вмотивованість значення слів і звукову організацію художньої мови, фоностилістичні особливості художніх діалогів, створення звукообразів, пряму фонетичну мотивацію, звуковий повтор, звуковий паралелізм тощо.

Список використаних джерел

1. Варій М. Й. Психологія: навч. посіб. / для студ. вищ. навч. закладів / М. Й. Варій. – К.: «Центр учбової літератури», 2007. – 288 с.
2. Великий тлумачний словник сучасної української мови. – К.: Перун, 2007. – 1736 с.
3. Голобородько Я. Соціумний інтер'єр чи психологічний дизайн? (Художні дилеми Марії Матіос) / Я. Голобородько // Слово і час. – 2008. – № 12. – С. 81-85.
4. Мацько Л. І. Стилістика української мови: підручник / Л. І. Мацько, О. М. Сидоренко, О. М. Мацько. – К.: Вища шк., 2003. – 462 с.
5. Основи психології: підручник / За заг. ред. О. В. Киричука, В. А. Роменця. 4-те вид., стереотип. – К.: Либідь, 1999. – 632 с.
6. Пономарів О. Д. Стилістика сучасної української мови: Підручник. – Тернопіль: Навчальна книга – Богдан, 2000. – 248 с.
7. Психолінгвістическая и лингвистическая природа текста и особенности его восприятия / Под ред. проф. Ю. А. Жлуктенко и проф. А. А. Леонтьева. – К.: Изд-во при Киев. гос. ун-те, 1979. – 248 с.
8. Психологія: підручник / Ю. Л. Трофімов, В. В. Рибалка, П. А. Гончарук та ін.; за ред. Ю. Л. Трофімова. – 2-ге вид., стереотип. – К.: Либідь, 2000. – 558 с.

In this research the psycholinguistic aspect of using phonostylistic means is characterized, which writers apply in the dialogues in the structure of literary texts for making emotional impressions on the recipient from reading the text, identifying and clarifying the emotional world, feelings of their characters.

Keywords: psycholinguistic aspect, phonostylistic means, text, dialogue, emotional world, character.

УДК 821.161.2-1.09

Чепурняк Т.О.

Кам'янець-Подільський національний університету імені Івана Огієнка

ВНУТРІШНІ АВТОРСЬКІ РЕФЛЕКСІЇ У ПОЕЗІЯХ В ПРОЗІ ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ (НА МАТЕРІАЛІ ТВОРІВ «АКОРДИ», «МОЇ ЛІЛІЇ», «ВЕСНЯНИЙ АКОРД»)

У статті розглядаються поезії в прозі О. Кобилянської, які мало досліджені, тому потребують глибшого аналізу, враховуючи нерозривний зв'язок із постаттю автора. Значна увага у дослідженні зосереджена на поезії творів, що й визначає особливості жанру в цілому. Зроблена спроба декодувати алегоричні образи.

Ключові слова: поезія в прозі, образ, жанр, рефлексія, епітет, персоніфікація.

О. Кобилянська – яскрава, визначна і неординарна постать української літератури, znana як майстер не лише великих прозових творів, а й малих (новела, поезія в прозі), котра проявляє здатність сприймати довколишнє, світ людської душі у різноманітних виявах. Все це формувало стиль письменниці, в якому простежувався вплив німецької літератури, що сприяв становленню її як автора.

Вдумливому дослідженню життєвого та творчого шляху Ольги Кобилянської присвячено чимало праць українських науковців, серед яких О. Бабишкін, З. Гузар, І. Демченко, І. Денисюк, О. Івасюк, Ф. Погребенник,

Л. Починок, Н. Томашук та інші. Однак у нашому дослідженні увагу зосереджено на особливостях творів малого жанру, в яких простежується превалювання ліризму, а саме на поезіях в прозі. У них автор осмислює сенс життя загалом у всіх його проявах. Поезії в прозі «Акорди», «Мої лілеї», «Весняний акорд» літературознавці досліджували спорадично, не вдаючись до глибшого аналізу поетики та показу внутрішніх рефлексій, що й стало нашим завданням.

Так у 1898 році Ольга Кобилянська пише, за власним визначенням, «поезійки в німецькій мові», називає «Akkorde» та надсилає Осипу Маковею, який займав посаду співробітника «Літературно-наукового вісника» у Львові. Пізніше у листі до відомого критика за 15 грудня 1902 рік як докір звучать слова щодо його різкого несхвалення «Акордів». Письменниця нагадує йому, що першому надала можливість оцінити її спробу, зазначаючи: «Я ще ніколи таке не писала, що Ви на них скажете?...» [8, с. 523]. Однак Ольга Кобилянська так і не отримала листа, а натомість прислали коректуру на «руське переложених» «Акордів». Автор вважала б за доцільніше почути одразу правдиві відгуки, а не вислуховувати про меншовартісність написаного вже після того, як перекладено без її відома та подано до друку у «Вісник». У зв'язку з цим фактом з'являються такі рядки у листі, адресовані О. Маковею: «Треба мені було їх назад відіслати і сказати: «Жінко божа! Не пиши таких дурниць, бо ніхто се ані не розуміє, ані за 5 років розуміти не буде!» А я би була і послухала. Я ж Вас страшно слухала...» [8, с. 523-524].

Сама письменниця в автобіографії у листах до професора Степана Смалья-Стоцького за 1921 рік згадала про Осипа Маковея та додала, що твори «Сліпець», «Через море» та «Акорди» відносяться до років їхнього товаришування. Водночас Ольга Кобилянська називає їх нарисами. Як бачимо, автор не дає чіткого жанрового визначення і «Акордам». Така ж ситуація склалася у літературознавців: О. Бабишкін відносить до новел, О. Івасюк, Н. Томашук, В. Коляда, Ф. Погребенник, І. Денисюк – до поезій у прозі, що відображає особливості й «Акордів»: фрагментарність, ліричність, прозовий виклад, невеликий обсяг.

Слушно письменниця у формі множини говорить про «Акорди», адже це радше цикл творів, написаних у стані схвильованості та об'єднаних не тільки формальним показником – заголовком; вони всі формують загальну психологію ліричного героя, тотожну авторській. Вже у першій поезії в прозі простежується спроба віднайти місце перебування «щастя», але неспроможність досягнути цього показано за допомогою прислівників «далеко» і «високо». Тому герой відчуває тугу в серці, котру ніхто не спроможен заспокоїти. Він своє щастя пов'яже із небом з яскравими зорями, при описі яких використовує персоніфікацію та епітет «зорі привітно усміхаються». Однак ще помітні сумніви ліричного героя. Таку нерішучість посилюють вставні слова, які виражають невпевненість у повідомленні «мабуть», «певно» та з'являються на початку і в кінці твору, формуючи обрамлення: «Геть далеко й високо, де ясні зорі, там, мабуть, є щастя моє» і «Там, певно, є щастя моє» [5, с. 151]. Образ неба використовує письменниця як прояв форми життя, свідченням чого стає очікування героєм ангела смерті. Схвильованість, яка супроводжує процес його наближення, передає автор через стилістичну фігуру – апосіопезу: «Я чую його ось тут і тут... як він іде... то тут з'явиться, то там... небавом почую, як він перейде попри мої двері...» [5, с. 151]. Ангел смерті лише проходить поруч, проте не наслідуються зробити рішучий вчинок і увійти, тому небо залишається недосяжним місцем для існування. Сучасне життя на землі не відповідає уявленням героя про щастя, тому упродовж усього твору домінуючим стає смуток.

Однак не лише зоряне небо нашоухує на роздуми. Так ліс у наступній поезії в прозі стає простором, де героїня намається проаналізувати внутрішній стан, розібратися зі своїми почуттями. Він містить у собі тишу та холод, масштабність яких виражено за допомогою епітета «великі». Ліс лякає оповідачку, здається навіть позбавленим будь-якого життя, тому для опису такого середовища використано епітети «пусто», «мертво». Такого ж стану водночас зазнає душа героїні, яка потрапляє під вплив оточення. Вона намається віднайти слова, щоб оживити усіх, та спершу зазнає поразки («луна не йде»). Згодом звернення «люблю тебе» розходиться довкола. Неочікуваність цього явища автор показує за допомогою вдало підбраного порівняння («йде луна, якби з холодної пропасті добувався веселий подорожній»), яке побудоване на антитезі: прірва та веселість.

Враховуючи час написання, можна впізнати під алегоричним образом лісу байдужого юнака, а «луна» уособлює почуття дівчини, котре відзначається глибиною і тривалістю, незважаючи на подальші стосунки із коханим. Це стало своєрідним прогнозом на майбутнє самої Ольги Кобилянської, яка приречла себе на самотність. Саме їй присвятила письменниця наступну поезію в прозі, а згодом детальніше аналізуватиме стан у творі цього жанру із циклу «Мої лілеї», де розглядатиме атрибути самотності. Проте до таких роздумів письменниця дійде пізніше. У поезії в прозі з «Акордів» вона обмірковує ситуацію, коли кожна людина у певний момент свого життя не знає, чим займатиметься надалі, на чому ґрунтуватиметься її вибір. Ліричний герой точно може дати відповідь на запитання: його шлях невідривно буде пов'язаний із самотою, котрій присягається служити, величати, покладаючи свої пісні до її ніг. Вона постає в образі «великої», «безсердечної» істоти, при описі якої використано такий художній засіб, як персоніфікацію («вп'ялила очі і моргає до мене») та епітети («холодні, грізні очі»). Самотність постає єдиною товаришкою героя, котру він, зневірившись у всьому та стомившись, закликає усміхнутися, адже такої прихильності й не дочекався від людей. Короткі речення передають та утверджують рішучість героя, котрий упевнений щодо своєї подальшої долі: «То – самота», «Я йду», «Усміхнися тоді!» [5, с. 152]. Щоб акцентувати увагу на моральному становищі, автором використовуються епітети «втомлене серце», «пожаданий, добрий, солодкий усміх», які відтворюють марні сподівання та остаточну втрату їх.

Остання поезія у прозі стає останнім «акордом», що формує чуттєву картину. Через використаний у творі образ «лелій» письменниця згодом під час листування з Осипом Маковеєм згадуватиме «Акорди» під іншою

назвою «Лілії», уточнюючи прикметником давні [8, с. 523]. Образ «дороги» у творі стає точкою відліку. Хоч шлях, який простягається між двома людьми, ясний, однак цей відрізок простору ще потрібно подолати. Проте автор не зосереджує свою увагу на буденній подорожі живих істот, адже крокують дорогою «лелії» (тобто сподівання), власником котрих виступає людське серце, також вони є очікуваннями молодості. Ліричний герой не занурюється у стан замріяності, бо уже чітко спрогнозував майбутнє.

Приреченість марних сподівань передано за допомогою персоніфікації: лелії «оглядаються і прощаються», «ступаять тихою дорогою, щоб зів'язати». Поступове наближення невідворотного етапу, як загибель, простежувалося ще у творі письменниці «Рожі», а також пізніше у поезії в прозі Лесі Українки «Твої листи завжди пахнуть зов'язаними трояндами». Однак на відміну від Лесі Українки, у творі Ольги Кобилянської «в'язе» не людина, а почуття, які спрямовані на неї, адже зіткнуться із непорозумінням у майбутньому. Тому письменниця використовує епітети, що слугують для передачі смутку («останні лелії», «зажурені головки»), а песимістичні настрої та напружений психологічний стан ліричного героя передає за допомогою апосіопези: «Ми вже ніколи не повернемо, горде життя!.. ми вже не повернемо... ми останні... дай хоч дні прожити... [5, с. 152]. Своєрідною підказкою для декодування змісту твору слугує слово «лелії» через з'ясування лексичного значення спільно-кореневого «леліати» («пристрасно мріяти про здійснення чогось»). Тому, спираючись на цей факт, можна упевнено стверджувати, що «лелії» перш за все є уособленням нездійснених мрій ліричного героя щодо взаємності почуттів.

У зазначеному вище листі за 1902 рік Ольга Кобилянська повідала також Осипу Маковею, що перед своїм від'їздом до Відня створила одного дня «три маленькі п'єси» та об'єднала їх однією назвою «Мої лілеї». Додає також, що не мала на думці опублікувати їх, бо тільки «для себе і для заспокоєння своєї упокореної душі написала» [8, с. 521]. У Відні письменниця познайомилася із лікарем з Одеси Іваном Липою, котрий умовив її надіслати мініатюри до альманаху «З-над хмар і долин», яким опікувався М. Вороний. Залишилася невідомою дата написання; гадується лише 1903 рік, коли вони вийшли з друку. Проблема для подальшого аналізу становить членування поезій у прозі циклу: видавці виділяють то три, то чотири твори, не враховуючи коментарів самої письменниці. Однак, досліджуючи їх, незаперечним стає факт, що вони творилися під впливом емоційних потрясінь. Драма особистого життя, пов'язана з іменем професійного критика, знайшла відгомін і у цьому циклі поезій в прозі (жанрове визначення письменниця подає у підзаголовку до творів). У зв'язку з подіями інтимного характеру домінуючими стають трагічні мотиви. Ліричний герой першої поезії в прозі намагається віднайти місце для усамітнення: «Пустині дайте мені! Далекої, широкої пустині з пекучим сонцем... без гуку і життя – нехай я плачу» [7, с. 562]. Простежується прагнення утікти якнайдалі, свідченням чого стають епітети до слова пустеля: «широка», «далека». Водночас герой обирає для себе як засіб покарання муки від спеки. Самотність лише може стати єдиною розрадою, заспокійливим для його душі. Письменниця на цій деталі зосереджує свою увагу з метою сформулювати висновок: ні матір, серце якої віщує негаразди у житті дитини, ні батько, здатний до рішучих дій заради щастя свого чада, не спроможні покращити душевний стан героя. Щоб не помічати погляду батьківських очей чи цікавої юрби, він вирішує віднайти безлюдну місцину та вільно лити сльози. У словах героя дослідниця І. Демченко вбачає прагнення його до «втечі від усього в ім'я страждання і болю» [2, с. 114].

Друга поезія в прозі із циклу стає логічним продовженням першої і розкриває причину душевних терзань – втрата довіри до людей, викликана розчаруванням від вчинків близьких людей. В уяві письменниці довіра асоціюється з образом малої дитини, яка сприймає світ правдиво, прямо висловлює свої думки. Така аналогія простежується і у наслідках: зникнення довіри тож саме болісному пізнанню дитини: «Ось здійснюється сильна рука розчарування й падає тяжким каменем на ясну голівку його... його, що не знало іншого почуття, як прямоті, і правди, і віри в почування свої сонячні» [7, с. 562-263]. Як бачимо, письменниця впевнена, що так нерідко трапляється з тими людьми, котрі сприймають світ у яскравих барвах і беззастережно вірять іншим. О. Кобилянська також через уста героя подає своє тлумачення любові, яка є троякою, тобто проявляється у трьох різновидах: «Та, що годується ласошами, що годується поцілунками, і та, що поважна, як смерть, годує сама себе й других» [7, с. 563]. Останній вид вважається найкращим, тому що позбавлений егоїстичних намірів, проте позначений трагізмом, адже атрибутами є сльози, горе, сум, і навіть «самітність», сутність якої розкриває третя поезія в прозі із циклу.

Ліричний герой називає складники, що формують багатство самотності: хмара сліз, серпанки мрій, та ключовим словом тут є «роздерті» (вказівка на свавільність, жорстокість, виявлену до іншої особи). Із цим станом пов'язані і думки, що спрямовані на досягнення обраної життєвої цілі. З метою підкреслення їхньої кількості автор використовує слово «рої» у переносному значенні, а метафора «напливають думки» допомагає висвітлити становище, в якому опинився герой. Напруженість оповіді досягає свого апогею завдяки образу переслідуваної серни. Поранена тварина асоціюється із людиною з розбитим серцем, яку примусили поглянути на світ під іншим ракурсом, а передсмертний біг, що ламає, пригинає квіти, – це прагнення віднайти таємний куток. Тривозі серни протиставляється спокійне навколишнє середовище: зелений, розкішний ліс. Постріл порушив тишу, спричинив поранення, що й пояснює незрозумілу поведінку серни: «Тихий ліс заповнився таким, чого не знала досі, а з неї самої побігла кров. Тому мусила зеленим лісом гнати» [7, с. 563]. Письменниця намагається постійно впливати на органи сприйняття, звертаючись із проханням: «Слухайте!». Також для твору властиві риторичні питання («Самітність – убога?», «Хто се докаже?»), що посилюють емоційність поезії у прозі.

Всі ці твори не випадково увійшли до циклу «Мої лілеї», адже у них яскраво змальовуються підстави переживань, глибинних роздумів, пов'язаних з різними етапами життя одного ліричного героя, внутрішній стан

якого суголосний настрою письменниці. По-різному можна трактувати назву циклу, та підказкою для цього слугують висловлені пізніше авторкою слова щодо твору «За ситуаціями»: «У ту новелу вложила я *последні лілії* своєї душі і молодих ще почувань» [8, с. 242]. Отже, лілії – це надії на щасливе життя, яких письменниця позбавляється через крах мрій, відчуття нелюбові та втрати довіри остаточно.

Натомість поезія в прозі «Весняний акорд» (1910) фокусує нашу увагу на осмисленні сутності життя людини, на показі суму за рідними місцями. Липи, смереки, рівнина, на якій колись «пишалась дубина-ліс» – це все спогади про дитинство. Дерева письменниця називає «перевезеним спомином гір», адже вони переважно ростуть у тій місцевості. Таким способом Ольга Кобилянська спромоглася висловити сум за красм, довічну розлуку з яким передбачила ще 1889 року, переїжджаючи у село Димку: «Прощавай, милий, незрівнянний, незабутній гірський край, прекрасний улітку й чарівний узимку» [6, с. 10]. Загалом ліс, гори завжди поставали перед автором у моменти душевних терзань, які були своєрідною панацеєю для митця (водночас саме образ лісу формував тло, на якому розвиток почуттів досягав свого апогею у поезіях у прозі «Мої лілеї», «Акорди»).

У творі головним стає повернення героя до рідних місць. Минули роки, сивина вкрила його скроні, і він знову опиняється біля пустої батьківської оселі. Предки постають у пам'яті героя поруч із спогадами про «дубинну-ліс», адже пов'язані з дитинством і водночас обоє відійшли у минуле. У цьому простежується і тісний зв'язок людини і природи через тотожність їхніх циклів, бо одночасно разом з нею постає «розвивається, процвітає, плодить... в'яне... далі гасне...» [7, с. 605]. Завдяки одному епізоду із життя людей письменниця поступово формує чітке уявлення щодо сенсу буття.

Перед читачем розгортається картина із сімейного життя: діти залишилися вдома, а батьки вирушили на ярмарок. Вони нічого не мають на продаж, але йдуть, бо там зможуть поспілкуватися зі знайомими, в корчму заглянуть, «а робітна днина приманлива, пишна аж кричить «не губіть часу, творіть що!»» [7, с. 604]. Так автор дає можливість поглянути на життя під іншим кутом зору. Тут простежується заклик не марнувати час, враховуючи його швидкоплинність. О. Кобилянська у поезії в прозі через ліричного героя виявляє свою прихильність до людей різних сфер діяльності, які створюють щось нове: матеріальне чи духовне.

Ключовим образом є весна, адже вона сприяє творчості, приносить пробудження людської душі і природи. Оригінально зобразила письменниця прихід пори року: «... поля зазеленіли. Десь під небосхилом розходиться спів жайворонка» [7, с. 603], який в авторській уяві асоціюється зі срібно-прозорими перлинами, що під час свого падіння утворюють звук. Праця людини і «діяльність» природи сприймаються у звуковій єдності і створюють «весняний акорд». Здається, що авторка написала своєрідний музичний твір, використавши слова замість нот. Цікавим є ще той факт, що письменниця вже враз у своїй творчості зупиняє вибір на назві із сфери музики – «акорд» («Акорди», «Весняний акорд»), однак творить водночас повністю рівноправні поезії в прозі, які схожі радше за домінуванням ліричного начала, ніж за тематикою.

Звернувшись до жанру поезії в прозі, Ольга Кобилянська у лаконічній прозовій формі зуміла висвітлити почуття, інтимні порухи душі, показати внутрішні рефлексії ліричного героя. Для творів характерна символічна образність, що часто утруднює сприймання та декодування. Переживання, пов'язані з моментами, які мали місце в особистому житті, стають чи не основним об'єктом висвітлення у поезіях в прозі, а майстерне використання художніх засобів сприяє емоційному вираженню авторських настроїв, в чому вбачається могутній відгомін музичного начала.

Список використаних джерел

1. Бабишкін О. Ольга Кобилянська : нарис про життя і творчість / О. Бабишкін. – Львів : Книжково-журнальне вид-во, 1963. – 192 с.
2. Демченко І. Особливості поетики Ольги Кобилянської : монографія / І. Демченко. – К. : Твім інтер, 2001. – 206 с.
3. Денисюк І.О. Розвиток української малої прози XIX – поч. XX ст. / І.О. Денисюк. – К. : Вища школа, 1981. – 215 с.
4. Івасюк О.М. Поезія в прозі Кобилянської / О.М. Івасюк // Творчість Ольги Кобилянської у контексті української та світової літератури (До 125-річчя з дня народження письменниці) : тези доп. і повідомлень респ. наук. конф., 24-26 листоп. 1988 р. – Чернівці, 1988. – Ч. 1: Літературознавство. – С. 21-22.
5. Кобилянська О. Вибрані твори : в 5 т. / О. Кобилянська. – К. : Рад. письменник, 1940. – Т. 2: Оповідання. – 256 с.
6. Кобилянська О. Слова зворушеного серця : Щоденники. Автобіографії. Листи. Статті та спогади / Ольга Кобилянська ; [упоряд., передм. Ф.П. Погребенника]. – К. : Дніпро, 1982. – 359 с.
7. Кобилянська О. Твори : в 3 т. / Ольга Кобилянська. – К. : Держлітвидав, 1956. – Т. 2: 1901-1910. – 709 с.
8. Кобилянська О. Твори : в 5 т. / Ольга Кобилянська [упоряд., підгот. текстів та приміт. Ф. Погребенника]. – К. : Держлітвидав, 1963. – Т. 5. – 767 с.
9. Лещенко М.П. Ольга Кобилянська : літературний портрет / М.П. Лещенко. – К. : Дніпро, 1973. – 172 с.
10. Погребенник Ф. Ольга Кобилянська / Ф. Погребенник // Кобилянська О. Твори : в 2 т. – К., 1983. – Т. 1. – С. 5-20.
11. Томащук Н.О. Ольга Кобилянська : життя і творчість / Н.О. Томащук. – К. : Дніпро, 1969. – 237 с.

The article considers O. Kobylyanska's poetry in prose, which has been little researched. That's why they need the profound analysis taking into consideration the indissoluble link with author's figure. A lot attention is paid to poetics of compositions, that determines peculiarities of the genre in general. The attempt is made to decode allegorical images.

Key words: poetry in prose, image, genre, reflexion, epithet, personification.